REKOMMENDATIONER

KOMMISSIONENS REKOMMENDATION (EU) 2022/822

av den 18 maj 2022

om påskyndande av tillståndsförfaranden för projekt för förnybar energi och underlättande av energiköpsavtal

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA REKOMMENDATION

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 292, och

av följande skäl:

(1) Förnybar energi står i centrum för den omställning till ren energi som krävs för att uppnå målen i den europeiska gröna given, erbjuda ekonomiskt överkomlig energi och minska unionens beroende av fossila bränslen och energiimport.

(2) Förnybar energi gynnar unionens medborgare på flera sätt: den bidrar till arbetet med att hantera klimatförändringarna, den bidrar till att skydda vår miljö, den skapar tillväxt och sysselsättning, den bidrar till unionens tekniska och industriella ledarskap och den gör unionens ekonomi mer resilient.

(3) Energisektorn står för mer än 75 % av de totala utsläppen av växthusgaser i unionen. Att påskynda energiproduktionen genom utveckling och utbyggnad av anläggningar för förnybar energi är därför avgörande för att unionen ska kunna nå sitt mål för förnybar energi 2030, och som bidrag till att uppnå unionens mål för 2030 om en minskning av växthusgasutsläppen med minst 55 % i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1119 ([1]).

(4) Att snabbt öka andelen förnybar energi är avgörande för att åtgärda problemet med höga energipriser. De minskade fasta kostnaderna och de rörliga kostnaderna nära noll för förnybar energi innebär att kostnaderna för förnybar el har varit mer stabila och lägre än kostnaderna för fossila bränslen. Den påskyndade utbyggnaden av förnybara energikällor kommer att göra unionen mindre beroende av fossila bränslen, i första hand importerade sådana.

(5) Enligt meddelandet REPowerEU: Gemensamma europeiska åtgärder för säkrare och hållbarare energi till ett mer överkomligt pris ([2]) (meddelandet om REPowerEU) är en snabbt ökad användning av förnybar energi avgörande för att minska unionens beroende av fossila bränslen och fasa ut förbrukningen av gas från Ryssland. Planen för REPowerEU innehåller åtgärder som syftar till att åstadkomma detta, och det gäller också för den europeiska planeringsterminen som utgör en ram för förslag till landsspecifika rekommendationer om tillståndsförfaranden som är skräddarsydda för enskilda medlemsstaters förhållanden.

(6) I meddelandet om REPowerEU presenteras också ett initiativ för en ”accelerator för vätgas” som innebär att målen för förnybar vätgas 2030 höjs med 100 % för att minska unionens beroende av omvärlden för import av fossila bränslen. För att producera 10 miljoner ton förnybar vätgas kommer unionen att behöva ytterligare kapacitet för förnybar energi på 80 GW senast 2030.

(7) Projekt för förnybar energi måste i princip ha ett godkännande för att kunna bedriva sin avsedda verksamhet. Tillståndsförfaranden bidrar till att säkerställa projektens säkerhet. Komplexiteten, variationen och den alltför långa tiden för dessa förfaranden utgör dock ett stort hinder för en snabb och nödvändig utbyggnad av förnybar energi och för att till en överkomlig kostnad uppnå ett säkrare och hållbarare energisystem i unionen.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1119 av den 30 juni 2021 om inrättande av en ram för att uppnå klimatneutralitet och om ändring av förordningarna (EG) nr 401/2009 och (EU) 2018/1999 (europeisk klimatlag) (EUT L 243, 9.7.2021, s. 1).

([2]) Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: *REPowerEU: Gemensamma europeiska åtgärder för säkrare och hållbarare energi till ett mer överkomligt pris*, COM(2022) 108 final.

(8) Förseningar i handläggningen av projektgodkännanden innebär en risk att energi- och klimatmål inte uppnås i rätt tid och ökar kostnaderna för de nödvändiga projekten. Förseningar kan också, till följd av den snabba tekniska innovationstakten, leda till anläggningar med mindre effektiv teknik för förnybar energi.

(9) Dessa hinder identifierades redan i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG ([3]), enligt vilket medlemsstaterna skulle utvärdera tillståndsförfarandena för att minska omfattningen av rättsliga och andra hinder för produktion av förnybar el. Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG ([4]) infördes krav för att förenkla de administrativa förfarandena för utvecklare av förnybar energi. Genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 ([5]) skärps dessa krav. Det är brådskande och av högsta prioritet att dessa direktiv införlivas fullständigt och snabbt i samtliga medlemsstater, vilket avsevärt kommer att bidra till att förkorta tiden för de administrativa förfarandena.

(10) Kommissionen stöder medlemsstaterna genom instrumentet för tekniskt stöd ([6]) och tillhandahåller skräddarsydd teknisk expertis för att utforma och genomföra reformer, inklusive sådana som rationaliserar ramen för godkännande- och tillståndsförfaranden för projekt för förnybar energi och främjar företagens användning av energiköpsavtal för förnybar energi. Det tekniska stödet kan gälla t.ex. stärkt administrativ kapacitet, harmoniserade rättsliga ramar och utbyte av relevant bästa praxis.

(11) De tidsfrister för tillståndsförfaranden som fastställs i direktiv (EU) 2018/2001 ska gälla utan att det påverkar skyldigheter i tillämplig unionsrätt på miljöområdet, överklaganden, rättsmedel eller andra domstolsförfaranden eller alternativa tvistlösningsmekanismer, inklusive förfaranden för klagomål, utomrättsliga överklaganden och rättsmedel och får förlängas med en period som motsvarar dessa förfarandens längd.

(12) Allmänhetens bristande acceptans för projekt för förnybar energi är ett annat stort hinder för projektens genomförande i många medlemsstater. För att åtgärda detta bör medborgarnas och samhällsintressenternas behov och perspektiv beaktas i alla skeden av utvecklingen av projekt för förnybar energi, från utarbetande av policy till fysisk planering och projektutveckling, och god praxis bör uppmuntras för att säkerställa att anläggningarnas olika effekter fördelas rättvist bland de lokala medborgarna.

(13) De flesta hinder som rör beviljande av tillstånd för projekt för förnybar energi och tillhörande nätinfrastruktur, samt god praxis för att övervinna dessa hinder, har identifierats på medlemsstatsnivå.

(14) Administrativa hinder har blivit mer framträdande på grund av förbättringar när det gäller andra hinder, t.ex. teknikkostnaderna, som har minskat dramatiskt under de senaste tio åren, eller finansieringsproblem som minskat i omfattning genom kostnadsminskningar och företagens ökande antal energiköpsavtal för förnybar energi.

(15) Denna rekommendation tar upp dessa problem och efterlyser lösningar inom den befintliga rättsliga ramen. Detta påverkar inte tillämpningen av unionsrätten på energi- och miljöområdet, eller de skyldigheter som följer av den. Detta påverkar inte heller vare sig unionens konkurrensregler, särskilt artiklarna 101, 102 och 106 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, eller kommissionens beslutspraxis vid tillämpningen av unionens konkurrensregler.

(16) Ett lagstiftningsförslag för att ändra och stärka de bestämmelser i direktiv (EU) 2018/2001 som rör administrativa förfaranden har antagits tillsammans med denna rekommendation. Eftersom det är brådskande att påskynda genomförandet av projekt för förnybar energi bör medlemsstaterna så snart som möjligt identifiera lämpliga land- och havsområden och utarbeta planer för särskilt lämpliga områden, så kallade ”fokusområden (för förnybar energiproduktion)”, i enlighet med artikel 15b i förslaget till ändring av direktiv (EU) 2018/2001 när det gäller beviljande av tillstånd.

([3]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/77/EG av den 27 september 2001 om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el (EGT L 283, 27.10.2001, s. 33).

([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (EUT L 140, 5.6.2009, s. 16).

([5]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (EUT L 328, 21.12.2018, s. 82).

([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/240 av den 10 februari 2021 om inrättande av ett instrument för tekniskt stöd (EUT L 57, 18.2.2021, p. 1).

(17) Havsplanering är ett viktigt verktyg för att identifiera framtida områden för utbyggnad av förnybar energi och för att underlätta att havsområdet används för flera syften, inklusive bevarande och skydd av den marina miljön. Enligt direktivet om havsplanering ([7]) ska medlemsstaterna ha antagit sina nationella havsplaner senast den 31 mars 2021. Kommissionen uppmanar de medlemsstater som ännu inte har genomfört direktivet om havsplanering att fastställa och anta sina nationella planer ([8]).

(18) Hinder till följd av tillståndsförfaranden kan också påverka den framtida användningen av innovativ teknik för att minska koldioxidutsläpp som behövs för klimatneutralitet. Så kallade ”regulatoriska sandlådor”, som ger möjlighet till provning i verklig miljö av innovativa typer av teknik, produkter, tjänster eller strategier som inte är helt förenliga med den befintliga rättsliga ramen, kan uppmuntra till innovation och underlätta den efterföljande anpassningen av regelverket så att det omfattar dessa typer av teknik, produkter, tjänster eller strategier.

(19) Utvecklingen av projekt för förnybar energi som helt eller delvis finansieras genom företagens energiköpsavtal kommer att bidra till att påskynda en ökad användning av förnybar energi. Företagens energiköpsavtal ger också direkta fördelar för slutkonsumenterna, bland annat genom att erbjuda ett konkurrenskraftigt och förutsägbart energipris och bidra till utvecklingen av företagens sociala ansvar i unionen.

(20) Trots en årlig ökning av företagens energiköpsavtal under de senaste fem åren är andelen projekt för förnybar energi som finansieras direkt av energiföretag endast 15–20 % av den marknaden på årsbasis. Företagens användning av energiköpsavtal är också i huvudsak begränsad till vissa medlemsstater, till el som energibärare och till stora multinationella företag som vänder sig till konsumenter.

(21) Kommissionen ger, utöver denna rekommendation, tillgång till digitalt konsoliderade datamängder om ett brett spektrum av relevanta energi- och miljöfaktorer via Energi- och industrigeografilabbet (EIGL, *Energy and Industry Geography Lab*) ([9]) för att hjälpa medlemsstaterna att identifiera fokusområden för nya projekt för förnybar energi som leder till en snabb utbyggnad. Kommissionen har för avsikt att vidareutveckla detta kartläggningsverktyg genom att införliva ytterligare datamängder och länkar till medlemsstaternas digitala verktyg för fysisk planering.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS FÖLJANDE.

DEFINITION

1. I denna rekommendation och den åtföljande vägledningen omfattar ”projekt för förnybar energi” anläggningar för produktion av förnybar energi enligt definitionen i direktivet om förnybar energi (även i form av förnybar vätgas) samt de tillgångar som behövs för nätanslutning och lagring av producerad energi.

SNABBARE OCH KORTARE FÖRFARANDEN

2. Medlemsstaterna bör säkerställa att planering, uppförande och drift av anläggningar för produktion av energi från förnybara energikällor, deras anslutning till el-, gas- och värmenätet, själva nätet samt lagringstillgångarna uppfyller kraven för det mest fördelaktiga förfarande som finns tillgängligt i deras planerings- och tillståndsförfaranden, och anses vara av överordnat allmänintresse och viktiga för den allmänna säkerheten, mot bakgrund av lagförslaget om ändring och skärpning av de bestämmelser i direktiv (EU) 2018/2001 som rör administrativa förfaranden, och utan att detta påverkar unionsrätten.

3. Medlemsstaterna bör fastställa tidsfrister som är tydligt definierade och så korta som möjligt för alla steg som krävs för att bevilja tillstånd för uppförande och drift inom projekt för förnybar energi, och ange i vilka fall sådana tidsfrister kan förlängas och under vilka omständigheter. Medlemsstaterna bör fastställa bindande maximala

([7]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/89/EU av den 23 juli 2014 om upprättandet av en ram för havsplanering (EUT L 257, 28.8.2014, s. 135).
([8]) Se kommissionens lägesrapport om genomförandet av direktivet om havsplanering, COM (2022) 185 av den 3 maj 2022.
([9]) https://energy-industry-geolab.jrc.ec.europa.eu/.

tidsfrister för alla relevanta skeden i förfarandet för miljökonsekvensbedömning. Tillståndsförfarandena för installation av solenergiutrustning i artificiella konstruktioner bör begränsas i tid till högst tre månader.

4. Medlemsstaterna bör fastställa tidsfrister och särskilda förfaranderegler för att säkerställa effektiviteten i de rättsliga förfaranden som rör tillgång till rättslig prövning i fråga om projekt för förnybar energi.

5. Medlemsstaterna bör skapa ett enda enhetligt ansökningsförfarande för hela det administrativa förfarandet för ansökan om och beviljande av tillstånd. Samtidiga ansökningar om olika godkännanden bör prioriteras framför enskilda ansökningar som görs efter varandra, även för tillhörande nätprojekt.

6. Medlemsstaterna bör göra det möjligt för sökande att uppdatera de tekniska specifikationerna för sina projekt under tiden mellan ansökan om tillstånd och projektgenomförande för att underlätta användningen av innovativ teknik.

7. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 2 i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

UNDERLÄTTAT DELTAGANDE AV MEDBORGARE OCH GEMENSKAPER

8. Medlemsstaterna bör stimulera deltagande av medborgare, även från låg- och medelinkomsthushåll, och energigemenskaper i projekt för förnybar energi, samt vidta åtgärder som bidrar till att energiomställningen gynnar lokalsamhällena och på så sätt ökar allmänhetens acceptans och engagemang.

9. Medlemsstaterna bör införa förenklade tillståndsförfaranden för gemenskaper för förnybar energi, även för anslutning av lokalt ägda anläggningar till nätet, och minimera förfarandena och kraven för produktionslicensiering, även för egenanvändare av förnybar energi.

10. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 5 c och 6 a i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

FÖRBÄTTRAD INTERN SAMORDNING

11. Medlemsstaterna bör säkerställa en effektiv och ändamålsenlig samordning mellan nationell, regional och kommunal nivå när det gäller de behöriga myndigheternas roller och ansvarsområden samt tillämpliga lagar, bestämmelser och förfaranden för godkännande av projekt för förnybar energi.

12. Medlemsstaterna bör utforma en sådan gemensam kontaktpunkt för beviljande av tillstånd till projekt för förnybar energi som krävs enligt direktiv (EU) 2018/2001 på ett sådant sätt att antalet myndigheter som deltar begränsas till vad som är nödvändigt och att effektiviteten maximeras, med beaktande av offentliga resurser och fördelarna med att koncentrera expertis inom teknik, juridik och miljöfrågor.

13. Medlemsstaterna bör införa regler som innebär att uteblivet svar från den eller de behöriga myndigheterna inom de fastställda tidsfristerna leder till att en viss begäran godtas i det relevanta skedet av ett tillståndsförfarande för projekt som avser förnybar energi (så kallad ”positiv tystnad”), såvida inte myndigheternas svar krävs enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.

14. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 3 i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

TYDLIGA OCH DIGITALISERADE FÖRFARANDEN

15. Medlemsstaterna bör förse sökande med tydlig, fullständig och öppen information om alla krav och förfarandeskeden, inklusive klagomålsförfaranden, i början av tillståndsförfarandet för projekt för förnybar energi.

16. Medlemsstaterna bör införa helt digitala tillståndsförfaranden och e-kommunikation som ersätter användning av papper. Relevant information bör göras tillgänglig centralt för projektutvecklare, som en del av en onlinehandbok om förfaranden, inklusive mallar för ansökningar, miljöstudier och miljödata samt information om alternativ för allmänhetens deltagande och administrativa avgifter.

17. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 3 i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

TILLRÄCKLIG PERSONAL OCH KOMPETENS

18. Medlemsstaterna bör säkerställa att deras organ och myndigheter som beviljar tillstånd och gör miljöbedömningar har tillräcklig och lämplig personal med relevanta färdigheter och kvalifikationer.

19. Medlemsstaterna bör utnyttja de finansieringsmöjligheter på unionsnivå och nationell nivå som finns tillgängliga för kompetensutveckling och omskolning, särskilt på regional och lokal nivå, och överväga att inrätta en allians för sektoriellt samarbete om kompetens för att överbrygga bristande kompetens hos personal som arbetar med tillståndsförfaranden och miljöbedömningar.

20. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 4 i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

BÄTTRE IDENTIFIERING OCH PLANERING AV PLATSER FÖR PROJEKT

21. Medlemsstaterna bör snabbt identifiera lämpliga land- och havsområden för projekt för förnybar energi som står i proportion till deras nationella energi- och klimatplaner och deras bidrag för att uppnå det reviderade målet för förnybar energi 2030. Som en del av kartläggningen bör begränsade och klart definierade områden utpekas som särskilt lämpliga för utveckling av förnybar energi (fokusområden), samtidigt som man i så stor utsträckning som möjligt undviker områden med stora naturvärden och prioriterar bland annat skadad mark som inte kan användas för jordbruk. För detta ändamål uppmanas medlemsstaterna att använda de uppdaterade datamängder som finns tillgängliga i Energi- och industrigeografilabbet (EIGL) ([10]).

22. Medlemsstaterna bör så långt som möjligt begränsa ”undantagszoner”, dvs. områden där förnybar energi inte kan utvecklas. De bör tillhandahålla tydlig och öppen information med en underbyggd motivering till begränsningar som en följd av avstånd till bostäder och militära eller civila luftfartszoner. Begränsningarna bör vara evidensbaserade och utformade på ett sådant sätt att de uppfyller sitt avsedda syfte och samtidigt maximerar tillgången till utrymme för utveckling av projekt, med beaktande av andra begränsningar i den fysiska planeringen.

(23) Medlemsstaterna bör förenkla kraven på miljökonsekvensbedömning av projekt för förnybar energi i den utsträckning det är juridiskt möjligt, genom att tillämpa tillgängliga tekniska riktlinjer för att stämma av utbyggnaden av förnybar energi med unionens miljölagstiftning och integrera miljökonsekvensbedömningen och andra tillämpliga miljöbedömningar i ett gemensamt förfarande. Medlemsstaterna bör använda sig av avgränsning ([11]) på ett systematiskt sätt, eller göra avgränsning obligatorisk, för att förbättra kvaliteten på processen för miljökonsekvensbedömningen.

([10]) https://ec.europa.eu/energy-industry-geography-lab.

([11]) Avgränsning innebär att ett yttrande avges om omfattningen av och detaljnivån för den miljöinformation som ska lämnas i form av en miljökonsekvensbeskrivning.

24. Medlemsstaterna bör säkerställa att dödande eller störning av enskilda exemplar av vilda fåglar och skyddade arter enligt rådets direktiv 92/43/EEG ([12]) inte utgör ett hinder för utvecklingen av projekt för förnybar energi, genom att kräva att sådana projekt på lämpligt sätt integrerar riskreducerande åtgärder för att faktiskt och så långt det är möjligt förhindra att detta sker, genom att övervaka deras ändamålsenlighet och genom att, på grundval av information från övervakningen, vidta ytterligare åtgärder som krävs för att säkerställa att det inte uppstår några betydande negativa följder för de berörda arternas populationer. Om dessa åtgärder vidtas bör sidoeffekter i form av dödande eller störning av enskilda exemplar inte betraktas som avsiktliga och därför inte omfattas av artikel 12.1 i direktiv 92/43/EEG eller artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG ([13]).

25. Medlemsstaterna bör uppmuntra ett tidigt deltagande från allmänhetens sida för att fastställa fysiska planer, främja användning av områden för flera syften och säkerställa insyn i var och hur projekt för förnybar energi kan förverkligas, inklusive småskaliga anläggningar på kommunal nivå. Medlemsstaterna bör eftersträva en samordnad planering av nät och produktionskapacitet för förnybar energi på alla nivåer, även inom ramen för regionalt samarbete.

26. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 5 i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

ENKLARE NÄTANSLUTNING

27. Medlemsstaterna bör genomföra långsiktig nätplanering och investeringar som är förenliga med den planerade utbyggnaden av produktionskapaciteten för förnybar energi, med beaktande av framtida efterfrågan och målet om klimatneutralitet.

28. Medlemsstaterna bör fastställa förenklade förfaranden för uppgradering av befintliga anläggningar för förnybar energi, inklusive effektivare förfaranden för miljöbedömningar, och anta ett enkelt anmälningsförfarande för nätanslutning av anläggningarna om inga allvarliga negativa effekter på miljö eller samhälle väntas.

29. Medlemsstaterna bör säkerställa att systemansvariga i) tillämpar ett öppet och digitalt förfarande för tillämpningar för ansökningar om nätanslutning, ii) tillhandahåller information om nätkapacitet, och iii) optimerar användningen av nätkapacitet genom att göra den tillgänglig för kraftverk med flera olika kompletterande typer av teknik.

30. Medlemsstaterna bör skapa rättssäkerhet för ändrad användning av naturgasledningar för vätgas genom att tydligt ange vilka godkännanden som kommer att krävas och tillåta att äldre regler tillämpas på deras befintliga godkännanden.

31. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel I avsnitt 6 i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

INNOVATIVA PROJEKT

32. Medlemsstaterna uppmuntras att införa regulatoriska sandlådor för att bevilja riktade undantag från nationella, regionala eller lokala lagar eller regelverk för innovativa typer av teknik, produkter, tjänster eller strategier, och därmed underlätta för beviljande av tillstånd och stödja utbyggnad och systemintegrering av förnybar energi, lagring och annan teknik för minskade koldioxidutsläpp, i enlighet med unionslagstiftningen.

([12]) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7).
([13]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 26.1.2010, s. 7).

UNDERLÄTTANDE ÅTGÄRDER FÖR ENERGIKÖPSAVTAL

33. Medlemsstaterna bör snabbt ta bort alla omotiverade administrativa hinder eller marknadshinder för företag som vill ingå energiköpsavtal för förnybar energi, särskilt för att påskynda små och medelstora företags användning av sådana avtal.

34. Medlemsstaterna bör utforma, planera och införa stödsystem – och ursprungsgarantier – på ett sådant sätt att de är förenliga med, kompletterar och möjliggör företagens energiköpsavtal för förnybar energi.

35. När medlemsstaterna genomför dessa rekommendationer bör de använda de metoder som beskrivs i kapitel II i den vägledning som finns i bilagan till denna rekommendation.

ÖVERVAKNING, RAPPORTERING OCH ÖVERSYN

36. Medlemsstaterna bör inrätta en kontaktpunkt med uppgift att regelbundet övervaka de huvudsakliga flaskhalsarna i tillståndsförfarandena och ta itu med de problem som uppstår för utvecklare av projekt för förnybar energi.

37. Medlemsstaterna bör vartannat år, med början i mars 2023, lämna all tillgänglig detaljerad information till kommissionen om status för genomförandet av denna rekommendation, som en del av de integrerade nationella energi- och klimatlägesrapporter som ska lämnas in i enlighet med artikel 17 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 ([14]).

38. Kommissionen kommer att granska hur denna rekommendation har genomförts två år efter det att den antagits samt utvärdera om ytterligare åtgärder behövs, med beaktande av den information som lämnas av medlemsstaterna.

Utfärdad i Bryssel den 18 maj 2022.

På kommissionens vägnar
Kadri SIMSON
Ledamot av kommissionen

([14]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 av den 11 december 2018 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 663/2009 och (EG) nr 715/2009, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU och 2013/30/EU samt rådets direktiv 2009/119/EG och (EU) 2015/652 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 328, 21.12.2018, s. 1).